

BIDSTONDEN (2) – Aanbidding en voorspraak

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, in een vorige prediking ([BIDSTONDEN \(1\) – Geestelijke oorlogsvoering](#)) behandelde ik het belang van het bidden en het strijden in onze bidstonden voor onze broeders en zusters in nood. In deze prediking wil ik vanuit een andere invalshoek opnieuw kort ingaan op de gemeentelijke bidstonden.

Uit de studies over de historische, Israëlitische Tabernakel, welke u op deze website kunt vinden, blijkt dat er in het Heiligdom drie objecten te vinden waren, namelijk de gouden Kandelaar, de gouden Tafel der Toonbroden en het gouden Wierookaltaar. Het geestelijke schaduwbeeld van de Tabernakel is bedoeld voor een gezonde opbouw van de Gemeente als Lichaam van Jezus Christus. De genoemde drie objecten hebben dan ook geweldige geestelijke betekenissen. Onder andere verwijzen zij naar drie samenkomsten, die voor elke christelijke gemeente onontbeerlijk zijn en wel respectievelijk de evangelisatiediensten, de bijbelstudies en de bidstonden. Het gouden Wierookaltaar representeert het gebed en de aanbidding van God, waarmee duidelijk wordt dat er een verband met de bidstonden is. En omdat het schaduwbeeld van de Tabernakel een volmaakt beeld toont, geeft het gouden Wierookaltaar ons inzicht in de volmaaktheid waar de gemeentelijke bidstonden naar toe moeten groeien. Bidstonden zijn zó heel erg nodig voor de opbouw van de Gemeente.

In het boek Exodus kunnen we dan ook niet alleen lezen over Gods voorschriften aangaande de verváárdiging van het Wierookaltaar, maar óók over het gebruik ervan. Ex. 30:7-10 – *“En Aäron zal daarop aansteken welriekende specerijen; allen morgen, als hij de lampen wel zal toegericht hebben, zal hij dezelve aansteken. En als Aäron de lampen aansteken zal, tussen de twee avonden, zal hij dat aansteken; het zal een gedurig reukwerk zijn, voor het aangezicht des HEEREN, bij uw geslachten. Gij zult geen vreemd reukwerk op hetzelfde aansteken, noch brandoffer, noch spijsoffer; gij zult ook geen drankoffer daarop gieten. En Aäron zal eens in het jaar over deszelfs hoornen verzoening doen, met het bloed des zondoffers der verzoeningen; eens in het jaar zal hij verzoening daarop doen bij uw geslachten; het is heiligheid der heiligheden den HEERE!”*

God stond níet toe, dat er brand-, spijs- of drankoffers op het gouden Wierookaltaar werden gebracht. Want deze moesten op het koperen Brandofferaltaar worden gebracht, dat in de Voorhof stond en naar het kruis van Jezus verwijst. Als deze offeranden werden gebracht, was er altijd een verband met het eigen, gebrekkige leven van de offeraar, met al z'n tekortkomingen, waarvoor Jezus uiteindelijk moest sterven! Het offeren van brand-, spijs- of drankoffers gebeurde voor het leven van de offeraar zélf.

Als hij een brandoffer bracht, was dat voor de verzoening van z'n eigen zonden. Zo verzoende Jezus aan het kruis ook onze zonden.

Spijs- en drankoffers wijzen eveneens op Jezus. Want Hij werd aan het kruis voor ons tot geestelijke spijs en drank gemaakt (Joh. 6:55-56).

Zelfs de dankoffers, waarover dit schriftgedeelte overigens niet spreekt, moesten op het Brandofferaltaar worden gebracht. Want opnieuw ontdekken we hier de direkte relatie met het verzoeningswerk van Jezus, namelijk de grote dankbaarheid voor wat Hij voor ons deed.

Maar God stond wél toe, dat er reukwerk op het Wierookaltaar werd aangestoken. Dit reukwerk moest heerlijk geurend zijn. Wélk reukwerk lezen we in Ex. 30:34-36. We komen er zo dadelijk nog op terug.

God accepteerde niet, dat er vreemd reukwerk (d.w.z. dat niet aan de voorschriften voldeed) werd aangestoken. Vreemd reukwerk betrof afwijkend reukwerk, waarvan de priester dacht dat het ook wel goed zou zijn en zou voldoen. M.a.w., het betrof dus reukwerk dat ontsproten was aan zijn eigen ideeën, aan zijn eigen brein. Dit alternatieve reukwerk was dus van hemzelf afkomstig en typeert zo menselijke, eigen kracht.

Neen, hetgeen op het Wierookaltaar moest branden, moest voor God aangenaam en welriekend zijn. Het mocht niet voor het leven van de offeraar zelf zijn, zodat het hier allereerst de aanbidding van God betreft. Aanbidding is bestemd voor God. We geven onze liefde en lofprijs, ja, ons gehele hart, aan Hem. De bijbel zegt dat God ware aanbidders in Geest en in waarheid zoekt (Joh. 4:23). Het gaat hier niet meer om wat wij van Hem hebben ontvangen middels Jezus' Kruisoffer of voorts nog aan zegeningen mogen ontvangen. Het gaat bij aanbidding om Wié Hij is. Als God en als volmaakt, subliem Persoon. We aanbidden Hem om Zijn onbegrijpelijke grootheid, trouw, kracht en wijsheid, Zijn oneindige Liefde en barmhartigheid, Zijn nimmer aflatende goedheid, Zijn onbegrijpelijke en tedere genade, Zijn zorg en geduld. Te veel om op te noemen!

Voorts heeft voor God aangenaam riekend reukwerk betrekking op het bidden voor anderen, dus voor onze broeders en zusters en andere naasten. Onze voorspraakgebeden zijn bestemd voor hen. Uit liefde strijden we voor hen in de gebeden. Omdat ze in nood zijn, of verstrikt in zonden. Zoals hogepriester Aäron eens per jaar voor de zonden van het volk verzoening deed, bidden wij ook voor hen, dat zij zich met God zullen verzoenen. En in Gods ogen is dit van de allergrootste heiligheid (Ex. 30:10). Daarom is ook Jezus, de hemelse Hogepriester, voortdurend voor ons in de voorspraakgebeden (Hebr. 7:25).

Aanbidding en voorspraak doen we dus niet voor onszelf en beiden zijn uitsluitend op liefde gebaseerd. Hoe helder zien we hier het 1^e en het 2^e gebod direkt tot uitdrukking komen. Matt. 22:37-40 – *“En Jezus zeide tot hem: Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grote gebod. En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.”*

God verlangde voorts, dat het reukwerk op het Wierookaltaar gedurig zou zijn, hetgeen betekent dat het vuur niet mocht worden uitgeblust, noch mocht uitgaan. Dit kunnen we taalkundig afleiden uit Lev. 6:12-13 met betrekking tot het Brandofferaltaar: *“Het vuur zal geduriglijk op het altaar brandend gehouden worden; het zal niet uitgeblust worden.”* Dus we mogen in onze voorspraakgebeden en onze aanbidding niet verzaken.

Geliefde broeders en zusters, hoe worden wij aangenaam voor God in onze aanbidding en voorspraak? Door de juiste ingrediënten te offeren! Op het Wierookaltaar moesten mirresap, oniche, galban en zuivere wierook worden aangestoken. Voor een uitgebreide uitleg verwijs ik u naar [“WIEROOKALTAAR \(5\) in de Tabernakel – het”](#) elders op deze website. Ex. 30:34-36 – *“Verder zeide de HEERE tot Mozes: Neem tot u welriekende specerijen, mirresap, en oniche, en galban, deze welriekende specerijen, en zuiveren wierook; dat elk bijzonder zij. En gij zult een reukwerk ener zalf daaruit maken, naar het werk des apothekers, gemengd, rein, heilig. En gij zult van hetzelfde heel klein pulver stoten, en gij zult daarvan leggen voor de getuigenis in de tent der samenkomst, waarheen Ik tot u komen zal; het zal ulieden heiligheid der heiligheden zijn.”*

Het heerlijk ruikende mirre wijst op het kostbare Bloed van Jezus. Zijn Bloed vloeide als mirre voor onze verlossing uit Zijn wonden. Niet alleen toen Hij aan het kruis hing, maar reeds tijdens Zijn gebedsstrijd in Gethsemané. Het voor ons vergoten Bloed van Jezus is de basis en grondslag van onze aanbidding. Dáárom komen wij aan Zijn voeten.

Oniche was het onaangename en scherp stinkende afschrapsel van de purperslak. We behoren de onaangename en egoïstische kanten van ons karakter aan Jezus te hebben overgegeven. Dan mogen wij werkelijk in de waarheid staan als wij God aanbidden en voor onze naasten in het gebed strijden.

Galban was een vette hars afkomstig van een kruidachtige heester. Het had een fijne geur, maar met een bittere smaak. Galban had genezende kracht. Toevoeging van galban aan het reukwerk voor het Wierookaltaar bevorderde de verbranding van het reukwerk. M.a.w., als

de eigenschappen van galban in geestelijk opzicht in ons aanwezig zijn, bevorderen ze ons gebed. Want zoals galban bitter is, is het intens strijden in het gebed ook vaak een bittere ervaring voor ons vlees. Maar zoals galban geneest, wordt door het voortdurend gebed onze ziel gezond gemaakt. *“Galban”* betekent *“het beste, rijkste deel”*. Het gebed waarin wij onszelf volkomen prijsgeven, is voor de Heiland het beste en meest rijke gebed.

Wierook is ook een hars afkomstig van een heester. Het werd verbrand om te genieten van de geur of werd gebruikt als parfum. Wierook was een heel erg kostbare specerij, welke niet alleen op het Wierookaltaar werd gebruikt, maar tevens vrijwillig aan God werd gebracht. Het mocht absoluut niet met aarde (beeld van het zondige vlees) zijn verontreinigd, maar moest zuiver zijn.

Wat leren wij nu? Dat in onze aanbidding en voorspraakgebed het volgende cruciaal is: Overvloeiende liefde en blijdschap vanwege het bittere lijden van Jezus, Die ons hart heeft gevuld met Zijn zoete, fijne geur (mirre). Overgave aan Jezus van al onze onaangename karaktereigenschappen (oniche). De persoonlijke ervaring van de bitterheid van het kruisproces in de gebeden door totale overgave aan Jezus van jezelf als het beste en rijkste deel van het reukoffer (galban). Een vrijwillig en zuiver hart omdat waarachtige aanbidding slechts hieruit afkomstig kan zijn (wierook).

Deze vier specerijen moesten worden verpulverd en door elkaar worden gemengd. We zien hier opnieuw het kruisproces. Want intens ingaan in de gebeden kost ons heel wat. Het oude karakter sterft af, maar ons gebed wordt aangenaam en compleet voor God.

Tot slot wil ik met u lezen over de geweldige kracht van het bijbelse voorspraakgebed. Hand. 12:1-10 – *“En omtrent denzelfden tijd sloeg de koning Herodes de handen aan sommigen van de Gemeente, om die kwalijk te handelen. En hij doodde Jakobus, den broeder van Johannes, met het zwaard. En toen hij zag, dat het den Joden behagelijk was, voer hij voort, om ook Petrus te vangen (en het waren de dagen der ongehevelde broden); Denwelken ook gegrepen hebbende, hij in de gevangenis zette, en gaf hem over aan vier wachten, elk van vier krijgsknechten, om hem te bewaren, willende na het paasfeest hem voorbrengen voor het volk. Petrus dan werd in de gevangenis bewaard; maar van de Gemeente werd een gedurig gebed tot God voor hem gedaan. Toen hem nu Herodes zou voorbrengen, sliep Petrus dienzelfden nacht tussen twee krijgsknechten, gebonden met twee ketenen; en de wachters voor de deur bewaarden de gevangenis. En ziet, een engel des Heeren stond daar, en een licht scheen in de woning, en slaande de zijde van Petrus, wekte hij hem op, zeggende: Sta haastelijk op. En zijn ketenen vielen af van de handen. En de engel zeide tot hem: Omgord u, en bind uw schoenzolen aan. En hij deed alzo. En hij zeide tot hem: Werp uw mantel om, en volg mij. En uitgaande volgde hij hem, en wist niet, dat het waarachtig was, hetgeen door den engel geschiedde, maar hij meende, dat hij een gezicht zag. En als zij door de eerste en tweede wacht gegaan waren, kwamen zij aan de ijzeren poort, die naar de stad leidt; dewelke van zelve hun geopend werd. En uitgegaan zijnde, gingen zij een straat voort, en terstond scheidde de engel van hem.”*

Waarom was Petrus niet bang of in paniek en maalden er niet allerlei gedachten door zijn hoofd? Waarom kon Petrus zo rustig slapen, terwijl hij net als Jakobus ter dood gebracht zou worden? Waarom sliep hij zó vast, dat de engel hem zelfs wakker moest schudden? Waarom zagen de wachters en soldaten niet wat er gebeurde? Waarom kwam er überhaupt een engel om hem op wonderbaarlijke en bovennatuurlijke wijze van de metalen ketenen en banden te verlossen en uit de gevangenis te bevrijden? Dat alles gebeurde op grond van het aanhoudende, gedurige en gelovige gebed van de Gemeente. Door dit volhardende gebed werden er in de geestelijke wereld geweldige krachten ontketend. Krachten zó sterk, dat satan en de demonen geen enkele kans hadden. Hallelujah!

En nu ik dit zo overdenk, realiseer ik mij dat de diepe rust, die ik in mijn eigen ziel mag ervaren, eveneens niet het resultaat is van mijn eigen verdiensten of inspanningen. Toen mijn vrouw een aantal jaren geleden ernstig ziek werd en uiteindelijk stierf, ervoeren wij beiden desondanks diepe, innerlijke rust. Iedere nacht genoten we van een ongestoorde, vredige nachtrust en lagen we niet te woelen van de zorgen. Ook sedert haar overlijden heb ik steeds van rust en vrede in mijn hart mogen genieten. Hoe kon dit? We zijn zo snel geneigd te denken, dat het uitsluitend mogelijk werd door onze eigen overgave aan Jezus en ons vertrouwen op Hem. Maar zo is het niet. Neen, het is omdat je broeders en zusters ernstig en gedurig voor je hebben gebeden en nog bidden. Dit is Gods weg, broeders en zusters. Onder andere voor deze vrucht heeft Hij de bidstonden ingesteld.

Geliefde broeders en zusters, ik geloof dat als wij nét zoals de gemeente in Jeruzalem krachtig en volhardend en met de juiste hartegesteldheid gaan bidden, er wonderen in ons midden zullen gaan gebeuren.

Moge Jezus u en mij deze week zegenen. Amen.